

Maestro(s)

Direcció: Bruno Chiche **Guió:** Bruno Chiche, Yaël Langmann, Cecília Rouaud (idea: Joseph Cedar) **País:** França **Durada:** 88 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Yvan Attal, Pierre Arditi, Miou-Miou, Caroline Anglade, Pascale Arbillot, Nils Othenin-Girard, Caterina Murino, André Marcon **Música:** Florencia Di Concilio **Fotografia:** Denis Rouden **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 26/05/2023

Apta per a tots els públics

Doblada en espanyol / Versió original en francès subtitulada en espanyol

SINOPSI

A la família Dumar, l'ofici de director d'orquestra es transmet de pares a fills: el François acaba una carrera internacional brillant, mentre que el Denis acaba de guanyar una enèsima Victòria de la Música Clàssica. Quan el François s'assabenta que ha estat elegit per dirigir la Scala, el seu gran i últim somni, no s'ho pot creure. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Simfonia paternofilial

Divorciat, amb un fill, el director d'orquestra Denis Dumar guanya el premi de les Victoires de la Musique. En recollir el guardó dona les gràcies al seu progenitor, François Dumar, amb qui comparteix la mateixa professió, però que no ha acudit a la cerimònia d'entrega. Aquest últim rep una trucada telefònica durant un assaig en què li comuniquen que l'han escollit com a director artístic de la Scala de Milà, un lloc amb què sempre havia somiat. Per desgràcia, hi ha hagut un malentès...

El gal Bruno Chiche s'havia especialitzat en comèdies lleugeres com *Cariño, yo soy tú*. Coescriu i dirigeix un títol més ambiciós, en to de tragicomèdia, inspirat lliurement en la producció israeliana del 2011 *Pie de página (Footnote)* candidata a l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera, si bé els protagonistes passen a ser músics, en lloc de prestigiosos investigadors, especialitzats en l'estudi del Talmud. Rodada amb elegància, la cinta està plena de bones peces de Schubert i Mozart.

Potser el malentès que dona peu a la trama no resulta del tot creïble, però és igual, ja que es desenvolupa força bé la relació paternofilial, amb l'eterna recerca d'acceptació del fill, que malgrat haver aconseguit un immens prestigi, sent que el seu pare encara no n'està orgullós. A més, abunden les seqüències d'aconseguit dramatisme, com la conversa entre els dos protagonistes, una altra del Denis amb el seu propi fill, que no seguirà els passos professionals del seu pare i el seu avi, i sobretot una optimista actuació sobre els escenaris en el tram final. Yvan Attal i Pierre Arditi ofereixen un duel interpretatiu de primera, com Denis i François Dumar. No defrauda la veterana Miou-Miou, en el paper de la Hélène (mare del primer i esposa del segon), i Pascale Arbillot, com la Jeanne, ex del Denis. Tot i els seus esforços, Caroline Anglade no aconsegueix dissimular que el seu personatge, la Virginie, violinista i xicota del Denis, no aporta gaire a la trama.

Juan Luis Sánchez – decine21.com